

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **JUDr. A. Z.**, narozený X
se sídlem X

zastoupen JUDr. Vladanou Zemanovou, advokátkou
se sídlem Svobodova 137/7, 128 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká advokátní komora**,
se sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované ze dne 15. 9. 2022, č. j. K 75/2009,

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 15. 9. 2022, č. j. K 75/2009, se ve výroku I. ruší a věc se v tomto rozsahu vrací žalované k dalšímu řízení.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Vladany Zemanové, advokátky.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení výroku I. rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované (dále jen „odvolací kárný senát“) ze dne 15. 9. 2022, č. j. K 75/2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým odvolací kárný senát zrušil rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 11. 4. 2014, sp. zn. K 75/2009 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a rozhodl tak, že se žalobce jako kárně obviněný dopustil kárného provinění tím, že poté, co mu jeho klient (dále též „stěžovatel“) dopisem ze dne 10. června 2007 vypověděl plnou moc a dopisem ze dne 9. července 2007 ho požádal o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a o vydání dokumentů souvisejících s poskytnutou právní službou, této jeho žádosti do současné doby nevyhověl (dále též „druhý skutek“); tedy při výkonu advokacie nejednal svědomitě; nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost o svých výkonech pro klienta vést přiměřené záznamy, jejichž obsah na požádání klientovi poskytne s úplným vysvětlením, povinnost při ukončení právních služeb klientovi bez zbytečného odkladu vydat všechny pro věc významné písemnosti, které mu klient svěřil, nebo které z projednávání věci vznikly.
2. Vymezeným jednáním žalobce porušil § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 10 odst. 4 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Za toto kárné provinění mu bylo uloženo kárné opatření – napomenutí. Dále byl žalobce uznán povinným zaplatit náhradu nákladů kárného řízení ve výši 3 000 Kč.
3. Pro úplnost soud uvádí, že odvolací kárný senát dále výrokiem II. napadeného rozhodnutí zastavil podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní kárný řád“), kárné řízení žalobce pro skutek spočívající v tom, že poté, co byla žalobci jako právnímu zástupci věřitele v konkurzním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod čj. 99 K 23/99 na jeho účet ve prospěch klienta dne 31. 1. 2006 připsána částka 2 223 471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty, tuto částku klientovi přes jeho opakované výzvy do současné doby nevydal (dále jen „první skutek“).

Žalobní body

4. Žalobce v podané žalobě opakovaně namítl, že odvolací kárný senát porušil práva žalobce, neboť nenařídil jednání ve věci, ačkoliv o to žalobce požádal.
5. V napadeném rozhodnutí je žalobci přičítáno k tíži, že na výzvu nepředložil podací lístek k dopisu ze dne 4. 1. 2006, který žalobce založil do spisu na jednání již dne 6. 12. 2016. Žalobce je přesvědčen, že bylo povinností odvolacího kárného senátu zrekonstruovat spis včetně příloh, které nepřestaly být jeho součástí. Jestliže tuto povinnost nesplnil a rozhodl v

neprospěch žalobce proto, že nedoložil své tvrzení listinou, která už dříve byla součástí spisu, zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Rekonstruovat spis by přitom měl kárný senát prvního stupně. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 20 Cdo 2409/2006, kde byla dle žalobce řešena stejná situace.

6. Odvolací kárný senát nejen, že nenařídil jednání, o které žalobce žádal, ale vůbec se nevypořádal s argumenty, které žalobce uvedl ve svém vyjádření ze dne 1. 6. 2022. Žalobce v něm upozorňoval především na skutečnost, že stěžovatel si ani nestěžoval ve stížnosti, na jejímž základě bylo v květnu 2009 zahájeno předmětné kárné řízení, na to, že by mu od žalobce chyběly nějaké doklady nebo vyúčtování. Civilní žaloba stěžovatele ze září 2007 již cituje a k důkazu předkládá rozvrhové usnesení v předmětném konkurzu, jakož i další listiny z tohoto konkurzu. Z toho tedy vyplývá, že stěžovatel tyto listiny již v září 2007 měl k dispozici. To jasně koresponduje s dopisem žalobce stěžovateli ze dne 4. 1. 2006, jehož přílohou rozvrhové usnesení bylo. Žalobce tedy upozorňoval na rozpor, že kárná žaloba za důkaz nepředání dokladů navrhuje civilní žalobu, která už ale na své první straně ve výčtu svých příloh právě tyto doklady uvádí, tedy přihlášku do konkurzu, seznam přihlášených pohledávek, rozvrhové usnesení, usnesení o zrušení konkurzu. Odvolací kárný senát se však předloženým logickým rozporem vůbec nezabýval. Žalobce také uvedl, že *„civilní žaloba se vůbec netýkala nevydání nějakých dokladů nebo vyúčtování, když navíc právě tyto doklady citovala jako svou přílohu“*. Žalobce též upozorňoval na to, že stížnost sama v této věci důkazem být nemůže, když neobsahuje o nějakém nepředání dokladů a nevyúčtování ani slovo. Žalobce navíc již v minulé správní žalobě zdůrazňoval, že nikdy nebylo ze strany kárného žalobce specifikováno, jaké konkrétní doklady by měly být ze strany žalobce stěžovateli nevydány. Odvolací kárný senát dle žalobce rozhodl na základě důkazně ničím nepodloženého, a dokonce zcela vyvráceného tvrzení kárného žalobce o tom, že se žalobce dopustil kárného provinění.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že po zrušovacím rozsudku odvolací kárný senát vyzval žalobce k předložení dopisu ze 4. 1. 2006 s podacím lístkem. Žalobce předložil pouze dopis s tím, že podací lístek již nemá. Na jedné straně lze sice žalobci přisvědčit, že při jednání odvolacího kárného senátu 6. 12. 2016 založil do správního spisu kopie dopisu ze 4. 1. 2006 i podacího lístku, avšak na druhé straně nelze přehlédnout, že již na straně 7 rozhodnutí ze dne 6. 12. 2016 odvolací kárný senát konstatoval, že ohledně podacího lístku se jedná o velmi špatně čitelnou ověřenou kopii ověřené kopie. Na straně 10 téhož rozhodnutí pak zdůvodnil, proč tento podací lístek nepovažuje za důvěryhodný listinný důkaz. Závěr o nedůvěryhodnosti dopisu ze 4. 1. 2006 podporuje sám žalobce, který v rámci kárného řízení ve vyjádření z 2. 12. 2016 v pasáži nadepsané *Sled událostí* zmiňuje pouze svůj dopis stěžovateli ze dne 6. 1. 2006 spolu s podacím lístkem, který k tomuto vyjádření přiložil. V dopisu ze dne 6. 1. 2006 se pak žalobce nijak nezmiňuje, že by pouhé dva dny předtím zaslal stěžovateli jiný dopis, v němž mu měl údajně zaslat vyúčtování právních služeb a závěrečnou rozvrhovou zprávu. Špatnou čitelnost kopie údajného podacího lístku tak lze dobře vysvětlit tím, že ve skutečnosti šlo o kopii podacího lístku ze dne 6. 1. 2006, když 4. 1. 2006 žalobce stěžovateli ve skutečnosti žádný dopis nezaslal.
8. Žalovaná zdůraznila, že druhý skutek spočívá v tom, že žalobce nereagoval na žádost stěžovatele z roku 2007 o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a vydání dokumentů s touto právní službou souvisejících. Žádný dopis žalobce z roku 2006 tedy

nemůže být odpovědí žalobce na žádost stěžovatele z roku 2007. Logicky lze předpokládat, že zaslal-li by žalobce stěžovateli dopis ze 4. 1. 2006 s vyúčtováním odměny za právní služby, pak by to v reakci na žádost stěžovatele z roku 2007 uvedl. K tomu žalovaná odkázala na bod [36] rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 As 185/2015-74, vydaného v posuzované věci, a dodala, že i kdyby teoreticky připustila, že žalobce dopis ze 4. 1. 2006 stěžovateli zaslal, pak v něm nejsou uvedené dva úkony právní služby, jež požadoval stěžovatel vyúčtovat v roce 2007.

Předcházející řízení před správními orgány a správními soudy

9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
10. Žalobce byl prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným ze spáchání kárného provinění, kterého se měl dopustit tím, že poté, co mu jako právnímu zástupci věřitele v konkurzním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod č. j. 99 K 23/99 byla na jeho účet ve prospěch klienta dne 31. ledna 2006 připsána částka 2.223.471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty, tuto částku klientovi přes jeho opakované výzvy do současné doby nevydal, a poté, co mu klient dopisem ze dne 10. června 2007 vypověděl plnou moc a dopisem ze dne 9. července 2007 ho požádal o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a o vydání dokladů souvisejících s poskytnutou právní službou, této žádosti do současné doby nevyhověl. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které odvolací kárný senát rozhodnutím ze dne 13. 11. 2014 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, kterou soud zamítl rozsudkem ze dne 16. 7. 2015, č. j. 8 Ad 7/2015-71, jako nedůvodnou. Proti tomuto rozsudku žalobce podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, které bylo částečně vyhověno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 185/2015-74). Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a také rozhodnutí odvolacího kárného senátu, neboť ve vztahu k prvnímu skutku shledal, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné a vnitřně rozporné.
11. Následně odvolací kárný senát opět dospěl v rozhodnutí ze dne 6. 12. 2016 k názoru o kárném provinění žalobce. I toto rozhodnutí zrušil městský soud, a to rozsudkem ze dne 22. 2. 2021, č. j. 8 Ad 16/2017-60. Ohledně prvního skutku soud shledal, že mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním a i v samotném odůvodnění jsou vnitřní rozpory. Ohledně druhého skutku pak uzavřel: *„Jelikož v nyní projednávané věci správní spis neobsahuje dopis ze dne 4. 1. 2006 a to i přesto, že jej žalovaná v napadeném rozhodnutí hodnotila a při svém rozhodnutí z něho vycházela, přičemž tento dopis může být zásadním důkazem, kterým se žalobce snaží prokázat splnění své povinnosti ohledně vyúčtování odměny a vydání předmětných dokladů (a eventuálně běhu lhůty k podání kárné žaloby), nezbyvá soudu než napadené rozhodnutí ve vztahu k druhému skutku zrušit dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“*
12. V dalším řízení vyzval odvolací kárný senát žalobce k předložení originálu dopisu ze dne 4. 1. 2006, kterým měl kárně obviněný vyúčtovat poskytnuté právní služby. Žalobce předložil dopis, podací lístek již neměl k dispozici. Následně odvolací kárný senát vydal napadené rozhodnutí, kterým zrušil prvostupňové rozhodnutí, řízení pro první skutek zastavil a žalobce shledal vinným pro druhý skutek. V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh řízení. Dále uvedl, že v rámci své pravomoci přezkoumal výroky dotčené odvoláním prvostupňového rozhodnutí, a to v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu i Městského soudu v Praze, a přezkoumal v rámci odvolacího řízení i správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, přičemž přihlédl i k vadám,

kteřé byť by v odvolání nebyly vytýkány, by případně mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Přitom dospěl k závěru, že podané odvolání je důvodné a prvostupňové rozhodnutí zrušil v celém rozsahu.

13. Pokud se jedná o první skutek, odvolací kárný senát dospěl k závěru, že právo na podání kárné žaloby bylo dne 25. 5. 2009 prekludováno, kárné řízení tak mělo být zastaveno.
14. Pokud se jedná o druhý skutek, tak odvolací kárný senát při zjišťování skutkového stavu vyšel z provedených listinných důkazů a vyjádření kárně obviněného, přičemž dospěl k závěru, že je třeba některé listiny k tomuto skutku doplnit. Z tohoto důvodu vyzval odvolací kárný senát žalobce k předložení originálu dopisu ze dne 4. 1. 2006, kterým měl žalobce vyúčtovat poskytnuté právní služby. Žalobce výzvě odvolacího kárného senátu vyhověl a předložil dopis ze dne 4. 1. 2006, nicméně k dopisu nepřiložil podací lístek. S ohledem na tuto skutečnost nebylo ze strany žalobce prokázáno, že výše uvedený dopis byl stěžovateli skutečně odeslán. K vyjádření žalobce ze dne 1. 6. 2022 odvolací kárný senát uvedl, že nesouhlasí s žalobcem, že kárný žalobce podal kárnou žalobu pro nevydání dokladů a nevyúčtování právních služeb neoprávněně bez stížnosti, neboť žaloba byla přílohou stížnosti a stěžovatel na ni přímo odkazoval. Odvolací kárný senát uzavřel, že žalobce se dopustil kárného provinění spočívajícího v tom, že na výzvu klienta nevyúčtoval poskytnuté právní služby a nepředal klientovi dokumenty související s poskytnutou právní službou.
15. Ohledně uloženého kárného opatření odvolací kárný senát dospěl k závěru, že je nepřiměřeně přísné, a to i za situace, kdy povaha skutku je jednáním poškozujícím vážnost advokátního stavu. Nepřiměřenou přísnost kárného postihu spatřoval odvolací kárný senát ve skutečnosti, že od doby spáchání kárného provinění uplynula dlouhá doba. Odvolací kárný proto dospěl k závěru, že uložení kárného opatření ve formě napomenutí bude plnit výchovnou i sankční funkci.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Navíc pro takový postup byly splněny i podmínky dle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se odvolací kárný senát nevypořádal s jeho argumenty uvedenými ve vyjádření ze dne 1. 6. 2022. Při vypořádání této námítky se přitom soud vypořádal i s námitkou tvrzeného vadného postupu odvolacího kárného senátu, který měl chybně přičíst neexistenci podacího lístku k tíži žalobce.
19. Soud k námitce nepřezkoumatelnosti předně uvádí, že podle konstantní judikatury je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

20. Odvolací kárný senát v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve na osmnácti bodech zrekapituloval dosavadní průběh řízení, následně uvedl, že shledává odvolání žalobce důvodné a prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu zrušil.
21. Ke druhému skutku, který je touto žalobou napadán, v bodu 23. a 24. uvedl, že po zrušovacím rozsudku vyzval žalobce k předložení dopisu ze dne 4. 1. 2006 s podacím lístkem. Žalobce však předložil pouze dopis s tím, že podací lístek již nemá. Odvolací kárný senát k tomu pouze konstatoval, že „[s] *ohledem na tuto skutečnost (nepředložení podacího lístku žalobcem – pozn. soudu) nebylo ze strany kárně obviněného prokázáno, že výše uvedený dopis byl stěžovateli skutečně odeslán [...].*“ Městský soud však souhlasí s žalobcem, že odvolací kárný senát nemohl rozhodnout v neprospěch žalobce jen proto, že své tvrzení nedoložil listinou, která prokazatelně byla dříve součástí správního spisu, jak vyplývá ze zápisu o projednání odvolání odvolacím kárným senátem ze dne 3. 10. 2016, kde je uvedeno: „*Na kopii tohoto dopisu je nakopírován podací lístek k poštovní přepravě, z něhož je patrné, že na adresu stěžovatele byla dne 4. 1. 2006 kárně obviněným odeslána zásilka.*“ Dále pak v zápisu o projednání odvolání odvolacím kárným senátem ze dne 6. 12. 2016 je konstatováno: „*Do spisu se zakládá ověřená kopie ověřené kopie podacího lístku a ověřená kopie dopisu ze dne 4. 1. 2006.*“ Uvedený závěr odvolacího kárného senátu tedy nemůže obstát. Soud proto shledal napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným.
22. Pro úplnost soud dodává, že žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odůvodňovala, proč považuje žalobcem předložené důkazy za nedůvěryhodné, přičemž k tomu odkazovala i na předchozí soudem zrušené rozhodnutí odvolacího kárného senátu. K tomu však soud zdůrazňuje, že „*při přezkumu rozhodnutí správního orgánu jsou správní soudy poměrně striktně vázány jeho obsahem. Nemohou tudíž přiblížit k důvodům, skutečnostem či argumentům, které nejsou v napadeném rozhodnutí uvedeny, resp. jimiž se správní orgán nezabýval, a pokud tak fakticky učinil, nevyjádřil současně příslušné závěry v odůvodnění rozhodnutí. Nepostačí přitom ani, pokud žalovaný takové důvody či skutečnosti uvede do vyjádření k žalobě, případně pokud je takovými okolnostmi argumentováno v jiných řízeních a rozhodnutích*“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 29 A 296/2017-217).
23. Dále se v bodu 25. odvolací kárný senát zmiňoval o vyjádření žalobce ze dne 1. 6. 2022. V tomto vyjádření žalobce na třech stranách ke druhému skutku, stručně řečeno, namítal, že stěžovatel si nestěžoval na nepředané doklady a nevyúčtovanou odměnu. Z civilní žaloby přitom vyplývá, že stěžovatel měl listiny již v září 2007 k dispozici. Tvrzení o nepředání dokladů je tak vyvráceno textem civilní žaloby. To současně koresponduje i s dopisem ze dne 4. 1. 2006, který obsahuje vyúčtování tarifní odměny, a jehož přílohou je rozvrhové usnesení. Žalobce odvolacímu kárnému senátu tedy předestřel věcnou argumentaci, na jejímž základě se snažil prokázat splnění svých povinností ohledně vyúčtování odměny a vydání předmětných dokladů. Na odvolacím kárném senátu pak bylo se všemi relevantními tvrzeními náležitě vypořádat a uvést k nim ucelené odůvodnění. Této své povinnosti nicméně odvolací kárný senát nedostál, neboť k žalobcově relativně podrobné argumentaci pouze v bodu 25. napadeného rozhodnutí konstatoval, že s žalobcem nelze souhlasit v tom, že by kárná žaloba byla podána bez stížnosti, neboť tato žaloba byla přílohou stížnosti a stěžovatel na ni odkazoval.
24. Následně v bodu 26. napadeného rozhodnutí odvolací kárný senát uzavřel, že se žalobce dopustil kárného provinění spočívajícího v tom, že na výzvu klienta nevyúčtoval poskytnuté právní služby a nepředal klientovi dokumenty související s poskytnutou právní službou, aniž by však uvedl, jak k těmto skutkovým zjištěním dospěl. Z odůvodnění napadeného

rozhodnutí tedy ani není zřejmé, proč odvolací kárný senát ohledně druhého skutku rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody přitom musí vycházet z provedeního dokazování, musí být jasné a přesvědčivé. Soud zdůrazňuje, že funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Z rozhodnutí musí být zřejmé, z jakých skutkových závěrů odvolací kárný senát vycházel, z jakých důkazů tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Závěry odvolacího kárného senátu musí být jednoznačné a dostatečně podložené a odůvodněné. V odůvodnění nepochybně nestačí jen zopakovat dosavadní průběh řízení, příp. odkázat na dřívější rozhodnutí ve věci a dále konstatovat, že se žalobce skutku dopustil, jak to učinil odvolací kárný senát v projednávaném případě. Takové odůvodnění je zcela nedostatečné, navíc za situace, kdy napadené rozhodnutí (po zrušení prvostupňového rozhodnutí) je ve věci jediným samostatným rozhodnutím.

25. Odvolací kárný senát tak zatížil i v této části napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť nelze přezkoumat výrok, když není zdůvodněno, jak k tomuto výroku ve všech znacích vytýkaného jednání odvolací kárný senát dospěl. Soud dodává, že si je vědom, že žalobce směřoval svou námitku do nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se odvolací kárný senát nevypořádal s jeho vyjádřením, soud však z uvedených důvodů shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako celku. Vada nepřezkoumatelnosti přitom soudu znemožňuje přezkoumání dalších žalobních námitek.
26. Soud tedy dospěl k závěru, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Závěr a náklady řízení

27. Z výše uvedených důvodů soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a výrok I. napadeného rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc v daném rozsahu vrací žalované k dalšímu řízení. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokátky za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy příprava a převzetí právního zastoupení a podání žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (2 x 3 100 Kč = 6 200 Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (2 x 300 Kč = 600 Kč). Odměna advokátky tak činí 6 800 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Spolu se soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. června 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu